

Turun reaktiopaperi

Sanna Liimatainen, 13.4.2006

Eero Silvennoinen: Oppimisen verkosto tulevaisuuden innovaatioyhteiskunnan tukena

Kirjoituksessa korostetaan, että nyt on tekojen aika. Olen aivan samaa mieltä, että on selvitelty ja suunniteltu aivan riittävän kauan, nyt pitäisi opettajille ja tutkijoille jakaa resursseja, joilla he voisivat luoda oikean toiminnan ja sisällön. Turhauttaa jo tämä ainainen suunnittelu, selvittely ja suunnittelu. Tekoja - NYT!

Ylhäältä päin ohjattu verkostoituminen ei johtane järkeviin tuloksiin, vaan palavereissa turhautumiseen. Verkostoitumista edistäisi, jos järjestettäisiin esittelytilaisuuksia, joissa kerrotaan toisissa organisaatioissa (eri yliopistoissa tai jopa saman yliopiston sisällä) luoduista hyvistä ja toimivista ratkaisuista. Nyt näinä verkostoitumistilaisuuksina on toimineet erilaiset koulutukset, kuten tämä tievie.

Kirjoitus vaikuttaa jossain mielessä ristiriitaiselta. Toisaalta puhutaan yliopistoissa tuotetun materiaalin jakamisesta ja toisaalta oppimisympäristön tuotteistamisesta. Ilmeisesti joku tässä maksaa jotain jollekin. Minusta materiaalia voisi oikeasti laittaa saataville avoimesti.

Minusta nykyisin TVTaa käytetään paremmin hyödyksi: samoja luentoja kuuntelevat useamman yliopiston opiskelijat kerralla videoneuvottelun välityksellä, ja harjoitustyöt ovat paikallisesti järjestetty kussakin yliopistossa. Videoneuvottelutekniikoissa tosin on parantamisen varaa, sillä luennoille osallistuminen on vielä tavanomaistakin vähäisempää videoneuvotteluluennoilla. Toki osa katsoo samaa videoneuvottelua myös omalta koneeltaan.

Vaikka samanlaisen ympäristön käyttö kaikkialla olisi varmasti jossain mielessä tehokasta, ei se ole mielekästä. Eri aloilla on varmasti erilaiset tavat ja valmiudet tietotekniikan käyttöön, joten kaikille ei sovi samat työkalut. Materiaalipankkia rakennettaessa pitäisi huomioida alojen oppimateriaalin eroavaisuudet.

Oppimateriaalipankissa voisi hyödyntää toisten alojen materiaalia, mikä loisi mahdollisuuksia monialaisuudelle, joka puolestaan helpoiten minusta johtaa uusiin innovaatioihin. Nykyinen laajaa yleissivistystä kertaava koulutus puolestaan ei johda uuden tiedon luomiseen eikä uusiin innovaatioihin tuotantoa lisäämään.

Asko Karjalainen: Koulutusorganisaation prosessit

Kitinä: Miksi pitää aina pelleillä termeillä? Miksei innovatiivinen prosessi voi olla vaan innovatiivinen prosessi vaan toiminta pitää hämätä jollain kehittämiskuvaus käsitteellä? Hieman myös rasittaa tämä, että aina pitää kaikkia termejä määritellä sivutolkulla lyhkäsenkin kirjoitelman aluksi. Uudet käsitteet helposti hämärtävät oivallukset (mukatieteellistä käsienheilutusta?).

Monet prosessit ovat todella yksilöriippuvaisia. Meillä on kaikki mennyt ihan rikki, kun sihteeri vaihtui. Uusien ihmisten neuvominen uusien ja uusien prosessien kehittäminen heidän kanssaan vie paljon aikaa. Varsinkin, kun uusi ihminen ei ole ollut opetuksen kanssa tekemisissä, hänen on vaikea välillä ymmärtää, miksi jokin asia pitää tehdä niin kuin se tehdään ja miksi työkalut ovat niin onnettomia kuin ovat (TKK:n kursseille ja tenttiinilmoittautumisjärjestelmä).

Itselle sopiva tapa opettaa on hyvin henkilöriippuvainen, joten opetusprosesseista minusta voi tarjota vaan esimerkkejä. Toisen käyttämä tapa pyörittää kurssia ei välttämättä sovi jollekin toiselle opettajalle. Kuitenkin esimerkkejä ja hyväksi havaittuja toimintatapoja perusteluineen kannattaa kerätä, tällöin ei kaikkien tarvitse keksiä pyörää uudelleen. Näin on erityisesti TVT-opetuksen kanssa, jossa opiskelija helposti kärsii kummallisista kokeiluista niin paljon, että lopettaa kurssin suorittamisen ei asiasisällön vaikeuden vaan opetustavan sopimattomuuden vuoksi.

Paperissa esitellään kivasti erilaisia kategorioita prosesseille. Ihan mielenkiintoisia jaotteluita, mutta käytännössä kaikki prosessit ovat varmaan jossain mielessä sekamuotoja, joissa on piirteitä kaikista eri kategorioista. Siispä tällainen kategorisointi välttämättä yksinkertaistaa prosesseja. Onko siis tällainen jaottelu hyödyllinen kenellekään?

Palautteen keruuprosessin ongelma minusta on se, että palaute kerätään yleensä kurssin jälkeen. Näin palautteeseen reagointi on kurssilla olleen opiskelijan kannalta myöhäistä, sillä hän on jo kurssin suorittanut. Tämä saattaa myös olla syy siihen, että palautetta ei anneta, sillä se ei enää itseä hyödynnä. Omaan hankkeeseeni tämä liittyy sikäli, että virtuaaliolohuoneessa voisi surista käynnissä olevista kursseista, ja jos opettajat seuraisivat keskustelua, he voisivat puuttua ongelmakohtiin jo kurssin aikana, jolloin opiskelija itse saisi jo hyödyn muutoksesta eikä vasta seuraava opiskelijasukupolvi.